

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **E.**, s.r.o., so sídlom Š., zastúpeného Advokátskou kanceláriou B., so sídlom v B., proti žalovanému **Ing. I.**, s miestom podnikania O., zastúpeného Advokátskou kanceláriou G., k.s., so sídlom C., **o ochranu dobrej povesti právnickej osoby a o náhradu nemajetkovej ujmy**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 19 C 88/2008, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. januára 2009 sp. zn. 8 Co 14/2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 30. januára 2009 sp. zn. 8 Co 14/2009 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II uznesením z 2. decembra 2008 č.k. 19 C 88/2008-53 zastavil konanie o návrhu na ochranu dobrej povesti a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1 000 000 Sk. Rozhodol tak podľa § 10 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o súdnych poplatkoch) majúc za to, že žalobca nezaplatil súdny poplatok z návrhu na začatie konania, ktorá povinnosť mu vznikla podaním uvedeného návrhu a ktorú povinnosť nesplnil ani v dodatočnej, súdom mu určenej 10-dňovej lehote od doručenia výzvy na jeho zaplatenie. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania v sume 44 156,70 Sk do troch dní od právoplatnosti uznesenia.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu uznesením z 30. januára 2009 sp. zn. 8 Co 14/2009 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil. Žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým,

že v posudzovanej veci bolo napadnuté uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 22. decembra 2008 (pondelok - pracovný deň). Dňom nasledujúcim po tomto dni (§ 57 ods. 1 O.s.p.), teda 23. decembra 2008 začala žalobcovi plynúť 10-dňová lehota, v ktorej mal povinnosť zaplatiť tento súdny poplatok na účet súdu prvého stupňa uvedený vo výzve na zaplatenie súdneho poplatku, koniec ktorej pripadol na 6. januára 2009 (sviatok – Troch kráľov), a tak posledným dňom tejto lehoty bol najbližší nasledujúci pracovný deň, teda streda 7. januára 2009. Konštatoval, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre to, aby súd prvého stupňa zrušil napadnuté uznesenie, keď žalobca súdny poplatok nezaplatil do konca lehoty na podanie odvolania, ktorá lehota mu márne uplynula dňa 7. januára 2009 a súdny poplatok bol zaplatený na účet súdu prvého stupňa až 8. januára 2009 (viď záznam o zložení, vyhotovený učtárňou súdu prvého stupňa, súdny poplatok vo výške 6 000 Sk (1 991,64 eur).

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal v zákonnej lehote dovolanie žalobca v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. a namietal, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 písm. f/ O.s.p., t.j. že sa mu ako účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Uviedol, že sa nestotožňuje s názorom nižších súdov, že lehota 10 dní na zaplatenie súdneho poplatku má hmotnoprávny charakter. V predmetnom prípade dňa 7. januára 2009, teda v posledný deň lehoty na podanie odvolania v zmysle § 10 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, poukázal sumu vo výške 1 991,64 eur (60 000 Sk) titulom súdneho poplatku za odvolanie, príkazom na úhradu vo V., a.s. v prospech účtu Okresného súdu Bratislava II. Má za to, že súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd nesprávne právne posúdili vec, keď vychádzali z údajov učtárne súdu, kde podľa záznamu o zložení bol súdny poplatok vo výške 60 000 Sk (1 991,64 eur) ním zložený na účet súdu prvého stupňa dňa 8. januára 2009, teda po uplynutí lehoty na podanie odvolania. Podľa jeho názoru relevantným údajom, z ktorého mali nižšie súdy pri posudzovaní splnenia poplatkovej povinnosti žalobcu vychádzať, je dátum uskutočnenia prevodu z účtu v banke uvedenom na príkaze na úhradu, t.j. 7. januára 2009. Navrhol uznesenia nižších súdov zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie. Poukázal tiež na to, že z ustanovenia § 14 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch je zrejmé, že ide o blanketnú normu, ktorá ohľadne počítania lehôt podľa zákona o súdnych poplatkoch odkazuje, dokonca prikazuje priamu aplikáciu príslušných ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. (Občiansky súdny poriadok). Touto normou všetkým lehotám v zmysle zákona o súdnych poplatkoch, bol priznaný

procesnoprávny charakter. Ustanovením Občianskeho súdneho poriadku regulujúcim počítanie lehôt je ustanovenie § 57 O.s.p. Z ustanovenia § 57 ods. 3 O.s.p. vyplýva, že lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť. Ak teda žalobca v posledný deň odvolacej lehoty proti uzneseniu súdu prvého stupňa dal peňažnému ústavu príkaz na úhradu súdneho poplatku, treba mať za to, že svoju poplatkovú povinnosť splnil včas. V tomto prípade je irelevantné, kedy suma súdneho poplatku bola pripísaná na účet adresáta, teda v tomto prípade na účet Okresného súdu Bratislava II.

Žalovaný vo svojom vyjadrení namietal, že dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave podal žalobca oneskorene a navrhol, aby dovolací súd dovolanie podané žalobcom odmietol ako oneskorene podané. Nesúhlasil s argumentáciou žalobcu, týkajúcej sa aplikácie blanketovej normy ustanovenia § 14 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch. Má za to, že aplikácia ustanovenia § 57 ods. 3 O.s.p. prostredníctvom odkazu uvedeného v § 14 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch na povinnosť zaplatiť súdny poplatok nie je možná. Účelom ustanovenia § 57 ods. 3 O.s.p. je jednoznačne stanoviť, kedy je úkon alebo podanie v občianskom súdnom konaní urobené včas. V prípade úkonu (čo je aj zaplatenie súdneho poplatku) sa vyžaduje, aby bol v posledný deň lehoty urobený na súde. Pre názor žalobcu, že v súčasnosti na zaplatenie súdneho poplatku v lehote postačuje, aby bol príkaz na úhradu odovzdaný banke posledný deň lehoty, tak chýba právny základ, pretože plnenie poplatkovej povinnosti, resp. peniaze predstavujúce súdny poplatok, nemožno subsumovať pod podanie v zmysle § 57 ods. 3 O.s.p. Za súčasnej platnej právnej úpravy nemožno prijať iný záver než ten, že poplatok je zaplatený až jeho pripísaním na účet súdu. Navyše v zmysle aktuálne platného ustanovenia § 213 ods. 1 O.s.p. je odvolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa, okrem výnimiek uvedených v ods. 2 až 7, pričom však platenie súdneho poplatku medzi tieto výnimky zaradiť nemožno. Navrhol, aby dovolací súd, pokiaľ dovolanie žalobcu neodmietne ako oneskorene podané, dovolanie zamietol a žalovanému priznal náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu. Pokiaľ dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v tejto procesnej forme, je tento opravný prostriedok prípustný, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.), alebo odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.), alebo odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), alebo ak ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), alebo ak ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Pretože žalobcom je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa (pričom v jeho výroku prípustnosť dovolania nevyslovil), teda také uznesenie, ktoré nevykazuje znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení, jeho dovolanie podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážky veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Treba zdôrazniť, že ustanovenie § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný. Ak je teda konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení, možno ním

napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené.

Pri skúmaní, či konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté uznesenie, nie je postihnuté niektorou z vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p., sa dovolací súd osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia dovolateľa, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle tohto ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky už vo svojom rozsudku z 30. júna 1993 sp. zn. 4 Cdo 70/93, uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 50/1997 vyslovil, že zastavenie konania pre nezaplatenie súdneho poplatku podľa § 10 zákona č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, hoci pre tento postup nebol zákonný dôvod, je odňatím možnosti účastníkovi konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p. O obdobný prípad v preskúmvanej veci ide.

Poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ alebo dovolateľ (§ 5 ods. 1 písm. a/ zákona o súdnych poplatkoch).

Právoplatným uznesením súdu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku poplatková povinnosť v celom rozsahu zaniká (§ 5 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch).

Ak sa poplatok zaplatí do konca lehoty na odvolanie proti uzneseniu o zastavení konania pre nezaplatenie poplatku, súd prvého stupňa toto uznesenie zruší (§ 10 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu spisu zistil, že uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 22. decembra 2008, voči ktorému podal 7. januára 2009 odvolanie, dôvodiac tým, že vyrubený súdny poplatok zaplatil dňa 7. januára 2009, a to bezhotovostným prevodom na účet súdu. K odvolaniu pripojil ako doklad fotokópiu hromadného príkazu zo 7. januára 2009. Odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa o zastavení konania vychádzajúc z toho, že žalobca zaplatil súdny poplatok z návrhu na začatie konania neskoro, po uplynutí lehoty na odvolanie proti uzneseniu súdu prvého stupňa o zastavení konania.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že takýmto postupom odvolací súd zaťažil konanie vadou uvedenou v ustanovení § 237 písm. f/ O.s.p. a odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom.

Ustanovenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) je vyjadrením základného práva účastníka konania domáhať sa súdnej ochrany. Tento článok ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných pre poskytovanie právnej ochrany. Zároveň je v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy možné domáhať sa práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú, pričom však v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy musí byť výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v súlade s ústavou, a súčasne v zmysle čl. 154c ods. 1 ústavy majú príslušné medzinárodné zmluvy vrátane Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Z toho vychádzal aj Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý vo svojom uznesení z 11. apríla 1995 sp. zn. I ÚS 18/95 uviedol, že pri výklade a uplatňovaní zákonov (rovnako ústavných zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov) treba postupovať tak, aby boli v súlade s ústavou (čl. 152 ods. 4 ústavy). Preto nie možné ani Zákon o súdnych poplatkoch (zákon č. 71/1992 Zb.) uplatňovať tak, aby došlo k porušeniu ústavno - procesného princípu právnej ochrany pred súdmi, kde platí rovnosť všetkých účastníkov, len z dôvodu legislatívnej nejasnosti textu, ktorú možno odstrániť výkladom v zmysle čl. 152 ods. 4 ústavy.

Z uvedeného vyplýva, že výklad a používanie jednotlivých ustanovení zákona č. 71/1992 Zb., vrátane súvisiacich ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť, že všeobecný súd musí vykladať a používať uvedené ustanovenia v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Interpretáciou a používaním tohto ustanovenia nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu. Pritom do práva na súdnu ochranu je potrebné nepochybné zahrnúť aj oprávnenie účastníka konania domáhať sa preskúmania rozhodnutia súdu v inštančnom konaní.

Zákon o súdnych poplatkoch neupravuje podrobne konanie vo veciach poplatkov na súde prvého stupňa a na odvolacom súde. Preto v prípadoch, keď jeho ustanovenia neobsahujú inú úpravu, použijú sa pre poplatkové konanie primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 zákona o súdnych poplatkoch), pravda len vtedy, ak použitie jeho ustanovení nie je vylúčené samotnou povahou prejednávaných vecí. Osobitným ustanovením poplatkového konania je ustanovenie § 10 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorého, ak sa poplatok zaplatí do konca lehoty na odvolanie proti uzneseniu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, súd prvého stupňa toto uznesenie zruší. Súd tak urobí len vtedy, ak súdny poplatok bol zaplatený do konca lehoty na odvolanie včas a riadne. To znamená, že ak poplatok bol zaplatený po uplynutí lehoty na odvolanie, súd prvého stupňa nemôže už sám svoje zastavujúce uznesenie zrušiť, a ak toto uznesenie nadobudne právoplatnosť pre nedostatok odvolania proti nemu, dňom nadobudnutia právoplatnosti poplatková povinnosť poplatníka zanikne (§ 5 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch).

Iná je situácia, ak poplatková povinnosť za návrh na začatie konania nie je splnená do konca lehoty na odvolanie proti uzneseniu o zastavení konania podľa § 10 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch a je proti tomuto uzneseniu včas podané odvolanie oprávnenou osobou - poplatníkom. Keďže zákon o súdnych poplatkoch takúto situáciu neupravuje, je treba v zmysle § 14 použiť primerane ustanovenie prvej hlavy štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku, teda aj ustanovenie § 206 ods. 1 tohto zákona. Podľa neho platí, že ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, pokiaľ o odvolaní

právoplatne nerozhodne odvolací súd. Podanie odvolania má teda odkladný (suspenzívny) účinok, odkladá právoplatnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa a tak i uznesenia o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku a tiež účinok devolutívny, ktorý znamená prechod oprávnenia rozhodnúť o odvolaní na odvolací súd. Pre rozhodnutie odvolacieho súdu, rovnako ako pre rozhodnutie súdu prvého stupňa, je v zmysle § 154 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanoveniami § 167 ods. 2 a § 211 O.s.p. rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Ak poplatník do tohto času poplatkovú povinnosť splní, nemožno uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku potvrdiť, a to ani v prípade, že v čase jeho vydania bolo správne, zodpovedajúce ustanoveniam § 10 ods. 1 a 2 zákona o súdnych poplatkoch. Nemožno totiž neprihliadať na to, že v dôsledku podania odvolania poplatníkom a suspenzívneho účinku tohto opravného prostriedku, poplatková povinnosť navrhovateľa naďalej trvá (§ 5 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch a contrario) a možno ju preto až do rozhodnutia odvolacieho súdu splniť. Ustanovenie § 10 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch platí len pre súd prvého stupňa a nevyklučuje primerané použitie prvej hlavy štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku o odvolaní.

Na základe uvedeného možno potom uzavrieť, že ak navrhovateľ splní poplatkovú povinnosť, ktorá vznikla podaním návrhu na začatie konania, do rozhodnutia odvolacieho súdu o jeho včas podanom odvolaní, nemôže odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku potvrdiť. V takom prípade odvolaciemu súdu nezostáva nič iné, ako toto uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V preskúmvanej veci proti uzneseniu súdu prvého stupňa z 2. decembra 2008, č.k. 19 C 88/2008-53, o zastavení konania podal žalobca 7. januára 2009, t.j. v posledný deň odvolacej lehoty, odvolanie. Súdny poplatok zaplatil 7. januára 2009, v deň odpísania poplatku z jeho účtu v peňažnom ústave. Žalobca teda súdny poplatok zaplatil pred rozhodnutím odvolacieho súdu o jeho odvolaní proti uzneseniu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku. Zaplatenie súdneho poplatku bolo odvolaciemu súdu známe a mal preto rešpektovať zmenu v skutkovom stave, ku ktorej došlo medzi dorúčením uznesenia súdu prvého stupňa a jeho rozhodnutím (§ 154 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 2, § 170 ods. 1 a § 211 O.s.p.). Ak tak neurobil a vychádzajúc z nesprávneho právneho názoru potvrdil zastavujúce uznesenie nižšieho súdu, odňal žalobcovi, ktorý splnil svoju existujúcu poplatkovú povinnosť, možnosť konať pred súdom.

So zreteľom na uvedené je zrejmé, že v predmetnom konaní došlo k procesnej vade, zakladajúcej podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. prípustnosť dovolania. Táto vada je zároveň tiež dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu namietal, že dovolanie podané žalobcom bolo podané oneskorene a navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol ako oneskorene podané.

Podľa § 240 ods. 1 O.s.p. účastník môže podať dovolanie do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na súde, ktorý rozhodoval v prvom stupni. Ak odvolací súd vydal opravné uznesenie, plynie táto lehota od doručenia opravného uznesenia.

Lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov končia sa uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, a ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Ak koniec lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší pracovný deň (§ 57 ods. 2 O.s.p.). Podľa odseku 3 tohto ustanovenia lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť.

Podanie dovolania je ohraničené objektívnou procesnou lehotou jeden mesiac od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Je to pevne stanovená prekluzívna lehota. Začiatok jej plynutia je pre všetkých účastníkov rovnaký. Miestom podania dovolania je súd, ktorý rozhodoval na prvom stupni. Lehota je však zachovaná, ak sa dovolanie podá v lehote na odvolacom alebo dovolacom súde. Ide o lehotu procesnú a jej zachovanie je upravené v § 57 ods. 3 O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu spisu zistil, že dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 7. mája 2009, koniec lehoty na podanie dovolania proti tomuto uzneseniu pripadol na deň 7. júna 2009 (nedeľa). V danom prípade plynutie jednomesačnej dovolacej lehoty uvedenej v § 240 ods. 1 O.s.p. skončilo v nedeľu, teda posledným dňom lehoty bol najbližší pracovný deň. Dovolanie žalobca

odovzdal na poštovú prepravu dňa 8. júna 2009 (pondelok), čím bola lehota na podanie dovolania s poukazom na ustanovenie § 57 ods. 2 a 3 O.s.p. zachovaná.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave zrušil (§ 243b ods. 1 O.s.p.) a podľa § 243b ods. 2 O.s.p. mu vec vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. decembra 2009

JUDr. Vladimír M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková